

[Einer Jensen.]

foretaget i Loven, er man naaet ned til et Tilskud paa 48 pCt. Vi foreslaar altsaa dette forhøjet til 75 pCt. Det forekommer os urimeligt, at man midt i en Arbejdsløshedsperiode, en stor Arbejdsløshedsperiode, kan jeg sige, som den, vi har haft i de seneste Aar, nedsætter det offentlige Tilskud til Kasserne. I 1927, da man nedsatte Tilskudet fra 67—68 pCt. til 48 pCt., var vi inde i en lang Arbejdsløshedsperiode. Da man den Gang paa alle andre Omraader søgte at lette Byrderne for Samfundets Borgere, var det fuldkommen urimeligt, at man med eet Slag væltede en Fjerdedel af Statens hidtilværende Tilskud over paa Medlemmerne selv under Form af forhøjet Kontingent.

Den næste Ændring, nemlig til § 15, tilsigter en Ændring vedrørende Understøttelsen til ugifte. Da Loven i 1927 ændredes, nedsattes den hidtidige Maksimalunderstøttelse paa 3½ Kr. pr. Dag for ugifte til 3 Kr. Vi finder en saadan Nedsættelse urimelig. De ugifte betaler samme Kontingent som de gifte. Indtil 1927 var der den Forskel paa Tilskud til gifte og til ugifte, at Dagpengene til gifte var 4 Kr. pr. Dag, Dagpengene til ugifte 3½ Kr. Vi kan ikke se, at der er nogen som helst Rimelighed i at fordoble denne Forskel.

Endelig foreslaar vi, at der i § 15, Stk. 5, foretages den Ændring, at de 10 Maaneder, hvori et Medlem skal have haft Arbejde i Løbet af de to sidste Aar for at faa Ret til Understøttelse, nedsættes til 8 Maaneder. Det har desværre under den langvarige Arbejdsløshed, vi nu har haft, vist sig, at adskillige Arbejdsløsheds-kassemedlemmer som Følge af den nu gældende Bestemmelse har mistet Retten til Understøttelse. Der er ganske vist i vid Udstrækning dispenseret fra den gældende Bestemmelse. Dette har været nødvendigt, og vi finder det naturligt, at der foretages den omtalte Ændring, hvorved 10 Maaneder ændres til 8 Maaneder.

§ 16, Stk. 6, beskæftiger sig med Understøttelse til Arbejdere, der arbejder paa nedsat Arbejdstid. Ifølge den gamle Lov var det saaledes, at naar en Arbejder arbejdede paa nedsat Arbejdstid og ikke erholdt Understøttelse, kunde det samlede Antal Dage, han var uden Arbejde, anses som en Karenstid; saaledes at naar der indtraf et Tidspunkt, hvor han fik mindre end 4 Dages Arbejde om Ugen eller blev helt arbejdsløs og derved blev understøttelsesberettiget, havde han allerede opsamlet en Karenstid. Ved den Ændring, Loven undergik, blev det imidlertid saaledes, at naar

en Mand, der Maaneder igennem har haft Arbejde 4 Dage om Ugen og altsaa har haft to Spadersedage om Ugen, bliver understøttelsesberettiget i Kraft af, at hans Arbejdstid bliver nedsat til 3 Dage om Ugen, skal der gaa mindst 2 Uger, inden han kan faa Understøttelse. Dette forekommer os urimeligt. Naar en Mand en lang Periode igennem har arbejdet paa nedsat Arbejdstid, maa det med Rimelighed kunne forlanges, at de Dage, han har været uden Arbejde, beregnes som Karenstid.

Endvidere foreslaar vi nogle Ændringer til § 17, Ændringer, der gaar ud paa at komme tilbage til den gamle Bestemmelse om, at der ikke maa ydes Understøttelse under Strejke og Lockout, og stryge det øvrige i Paragraffen, saaledes at man derved kommer bort fra alt det Kontorarbejde, der er under den Lukning af Arbejdsløsheds-kassen, som Loven nu foreskriver. Denne Bestemmelse har staaet i Loven i en Aarrække, og der har efter min Formening ikke været nogen som helst begrundet Klage over den, saaledes at der ingen Rimelighed var i at ændre Loven paa dette Punkt. Det samme gælder Bestemmelserne vedrørende Invalidere og Aldersrentenydere og endelig fattigunderstøttede, hvor Loven efter vor Formening har faaet en Affattelse, der rammer urimelig haardt.

I samme Paragraf, Stk. 2, hvor der er brugt Ordet „Timeløn“, foreslaar vi det ændret til „Fortjeneste“, fordi Begrebet Timeløn baade omfatter minimal Timeløn, maksimal Timeløn og normal Timeløn. Vi finder, at det rimeligste og naturligste er, at der staaer „Fortjeneste“.

Det sidste Afsnit i det foreliggende Lovforslag omfatter Spørgsmaalet om Oprettelse af Krisekasser. Der foreslaar vi, at § 19, Stk. 7, angaaende Reglerne vedrørende Dagpenge, ændres derhen, at der kan udbetales den samme Understøttelse i det samme Dageantal, som der kan udbetales vedtægtsmæssig.

Endvidere foreslaar vi, at der af Arbejdsløsheds-fonden ydes et Tilskud til Krisefonden paa en Trediedel af den i det foregaaende Regnskabsaar udbetalte Krisehjælp. Vi mener nemlig, at den Virksomhed, som Fonden havde indtil 1927, nemlig at yde ekstraordinær Understøttelse, bør genindføres, idet vi dog gaar ind paa Princippet med, at ogsaa den ekstraordinære Hjælp bør være bygget paa et forsikringsmæssigt Princip. Vi mener fremdeles, at Arbejdsgiverne — og den samme Mening har jo den højtærede Indenrigsminister — bør yde Bidrag til den ekstraordinære Understøt-